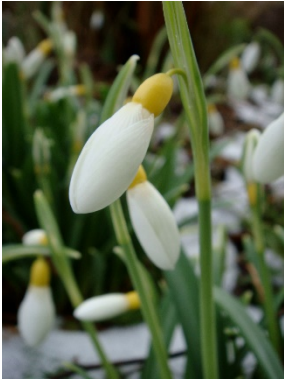

Zondagmorgen 24 januari 2021

Terwijl ik hier zit te schrijven klettert de regen en zwiepen de takken tegen de ramen, dus hier de kachel maar een paar graadjes hoger gezet.

Wat kan het in ons land toch verkeren, want gisteren om deze tijd liep ik in het Cronesteynpark waar vogels en ganzen al dachten dat het voorjaar was. In het weiland zag ik grote groepen ganzen die zich met veel lawaai kenbaar maakten. Een meerkoet stond in een slootje op een mini-eilandje van planten

om te kijken of het wel een goed plekje voor een nestje was. Twee mannetjes eenden zaten achter een vrouwtje aan en heel hoog in een boom zag ik het kopje van een reiger uitsteken de al bezig was om een warm nest te maken. Tussen al het 'lawaai' kwamen er statig twee prachtige zwanen heel gracieus aan. Zij hoefden zich niet druk te maken om een partner want zij hebben ooit gekozen voor een leven lang samen.

Het was er weldadig en genietend van dit alles peinsde ik over hoe mooi de natuur in elkaar steekt. Dieren weten dat het leven doorgaat en zonder dat iemand ze vertelt wat te doen staat, bereiden zij zich voor op de lente. Maar zijn wij ook al zover? Kunnen wij de lente

ook aan voelen komen? Ik vond het moeilijk om te geloven, vooral omdat er af en toe nog een vliesje ijs in de slootjes ligt en het zelfs een keer gesneeuwd heeft. Totdat ik al zoekend tussen de bladeren van de afgelopen herfst wat sprietjes van de daslook zag en ja hoor een eindje verder nog een paar. Blijdschap overviel me 'Ja het is waar, het wordt echt lente'. Het leek wel of die sprietjes me wilde zeggen: 'Heb nog even geduld, wij komen er aan en over een tijdje spreiden wij een sneeuw wit kleed hier over het groen'.

Lieve mensen heb vertrouwen. Na moeilijke tijden komen er altijd weer goede tijden, alleen moeten we soms nog even geduld hebben....

Ali van Leeuwen vlietweg10@gmail.com

Een fijne zondag wensen je Eva, Jan en Ali

